

Opet bombe

Priština, 7. februar 1999.

Drage `ene,

pošto svaki dan pitam sebe da li }u pre`ivjeti do sutra ili da li }e me biti sutra, nameravam da pi{em vama i celom svetu i izrazim svoja ose}anja i iskustvo. Makar i neka bude samo iskustvo ili ose}anje, ali pla{im se, a vrlo je mogu}e, da ostane i kao... (ne volim da ka`em tu re~ jer se pla{im).

Po~e}u o paranoji. Uop{te ne znam da li je to paranoja ili stvarnost. Ali, ljudi koji me dobro znaju, i znaju gde ja idem i {ta radim, znaju me kao jaku, sna`nu i hrabru devojkicu. Oni misle da ja ne treba da se pla{im nikada i ni~ega!!!

Eeee, drage `ene, sad se pla{im i te kako, i zamislite – nasred Pri{tine. Pla{im se svakoga nepoznatog ~oveka koji mi se pribli`ava na ulici, iz bilo kog pravca, pla{im se kola koja prolaze blizu mene, pla{im se nepoznatih ljudi koji dolaze u kancelariju, pla{im se sva~ega... Pla{im se ~ak i u ro|enoj ku}i. Svaki dan idem na posao i razmi{ljam: „Koje }e biti slede}e mesto, slede}i kafi}, ko }e biti slede}i ~ovek – `rtva ru~ne bombe?“

Se}am se davnih vremena dok sam bila dete, na televiziji sam gledala rat na Bliskom istoku. Se}am se imena Bejrut, a kasnije, osamdesetih i po~etkom devedesetih, se}am se Belfasta. Mislila sam o tome {ta se tamo de{ava i kako padaju bombe, tek tako. Nisam imala predstavu kako se `ivi dan za dan. Naravno, nije mi palo napamet da }e jednom Pri{tina postati takvo mesto, isto kao {to nikome u Ex Yu, nije palo napamet da }e na ovim prostorima po~eti RAT.

Ali, OVDE se odvijao i odvija RAT.

05.02.1999.

Preksino}, posle radnog vremena iza{la sam sa prijateljem da pri~amo i da popijemo kafu. Da li ste ikada probali da iza|ete u kafanu i da stalno gledate na vrata kafi}a ko ulazi, {ta ima u rukama i ko stoji blizu kafi}a. To je u`as. Ostali smo u kafi}u od pola {est uve~e do osam sati, stalno gledaju}i na sat.

Vra}amo se ku}i preko centra zato {to je svetliji put. Dok se pribli`avamo raskrsnici kod studentske menze, blizu mog naselja Suna~ni breg, ~ujemo jaku detonaciju. Bilo je 8.20h uve~e. U jednom tre-

nutku, ostali smo bez re~i. Gledali smo se u ti{ini. Gledaju}i jedno u drugo pitamo se: „Mogli smo da budemo slede}e `rtve, bilo je samo 100 metara dalje od nas?“

Po{to moj prijatelj radi u OSCE, odmah je motorolom zvao posmatra-e OSCE-a. Pribli`avali smo se mestu doga|aja, svaki trenutak sam ~ekala da vidim `rtvu, molila sam se da ne bude: dete, `ena ili mu{karac...

No, sre}om `rtava nije bilo, gledali smo o{te}eni SRPSKI kafi}, a policija je ve} bila tu. Ostali smo kratko vreme tu dok nisu stigli posmatra-i OSCE-a, kasnije smo nastavili put. Promenilo se i to malo na{eg raspolo`enja koje smo imali. Kome je padala napamet druga tema i drugi povod za daljnji razgovor.

Dokle }e ovo da traje i koliko }e `rtava biti???

Valjon mi ka`e, nemoj sutra da izlazi{, bi}e opasno, o-ekuje se bacanje bombe na ALBANSKI kafi}.

Jo{ lo{ije sam se ose}ala kad sam stigla ku}i, po-eo je da me boli `eludac od nerveze.

Stalno se pitam jo{ KOLIKO vremena, muke i sile da bismo pre`iveli, JO[i JO[i JO[?

STALNO mi je `ao moje mladosti i energije koju tro{im na ovakve stvari, stalno mislim kako `ive moje prijateljice u SAD, Nema~koj, Engleskoj, Australiji. Te{im sebe time {to imam prijateljice koje `ive i lo{ije od mene, u Ruandi, Ka{miru, Palestini...

druga bomba, 06.02. 1999.

Zamislite, sino} dok sam slu{ala vesti BBC-a kod Mimoze, ostala mi je jabuka u ustima. Opet eksplozija bombe. U naselju Ulpijana, u jednoj prodavnici kod gradske pijace. Tri `rtve albanske nacionalnosti, me|u kojima devojkica od 17 godina.

Ostajem bez re~i. Definitivno nema izlaska. Da li je to re{enje? NIJE.

Svaka nedelja u Pri{tini odnosi po nekoliko `rtava, po nekoliko o{te}enih lokalaca i zapla{enih lica koja ne izlaze van ku}e posle 18.00h.

Moramo nastaviti da `ivimo kao da se ni{ta ne de{ava. Znamo da se moramo probuditi svaki dan, i}i na posao, u {kolu, raditi ili sedeti u ku}i, jesti, kupovati, popiti kafu u nekom retkom kafi}u koji radi i gde ve}inom idu stranci (za sada najbezbednije). Pri-ati sa prijateljima, `eleli to ili ne, praviti planove za budu}nost??? Ali... Da li }e biti budu}nosti?

Znam da sam `ivela danas, ne znam da li }u `iveti sutra.

Stalno se se}am Skarlet O'Hare, o sutra }u misliti kad svane zora.

Nora Ahmetaj